

Tatabányai Munkaügyi Bíróság
3.M.802/2007/5.

Aranyosi Ovi

- 1 -

07.11.17
K. J. H.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Tatabányai Munkaügyi Bíróság (2800. Tatabánya, Komáromi út 2.) szám alatti lakos) felperesnek, dr. [név] (2800. Tatabánya, [név]) ügyvéd által képviselt Komárom-Esztergom Megyei Rendőrfőkapitányság (2800. Tatabánya, Komáromi út 2.) alperes ellen munkabér iránti perében meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A bíróság kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek külön juttatás címén 332.500,- (Háromszázharminckettőezer-ötszáz) forintot, valamint ennek 2005. szeptember 15. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félévekre irányadó jegybanki alapkamattal egyező kamatát. Az érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamat az adott félév teljes idejére irányadó.

A bíróság felperesnek ezt meghaladó keresetét elutasítja.

Az ítélet ellen annak kézbesítésétől számított 15 napon belül a Komárom-Esztergom Megyei Bírósághoz címzett, de a Tatabányai Munkaügyi Bíróságnál 3 egyező példányban benyújtott fellebbezésnek van helye.

Tájékoztatja a bíróság a peres feleket, hogy a másodfokú bíróság az ítélet ellen irányuló fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el – a felek azonban tárgyalás tartását kérhetik – ha

- a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik;
- a fellebbezés csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos;
- a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

A felek a fellebbezési határidő lejárta előtt előterjesztett közös kérelmük alapján a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását kérhetik, akkor is, ha a bíróság a fellebbezést egyébként tárgyaláson bírálná el.

INDOKOLÁS:

A bíróság felperes kereseti kérelme, alperes ellenkérelme és az ügy további iratai alapján az alábbi tényállást állapította meg:

Felperes alperessel hivatásos állományú tagként szolgálati jogviszonyban állt 2004. teljes naptári évében valamint 2005. április hó 15. napjáig; szolgálati jogviszonya ekkor egészségügyi alkalmatlanság miatt felmentéssel szűnt meg.

A 2004. évi szolgálati jogviszonyra tekintettel alperes felperesnek a 13. havi illetmény 2004. október 15. napján érvényes távolléti díjjal, 313.500,- Ft-ban megfizette.

Alperes 2005. január 16. napján intézkedett a 2005. január havi illetménykülönbözlet címén 19.000,- Ft megfizetésére felperes javára, így 2004. évre járó külön juttatást két részletben 332.500,- Ft-tal megfizette.

Alperes 2005. évi töredék naptári évi szolgálati jogviszonyára tekintettel felperesnek a Hszt. 109.§. alapján külön juttatást nem fizetett.

Felperesnek 2005. január hó 17. napjára irányadó távolléti díja 332.500,- Ft volt.

2005. január 16-a vasárnapra esett.

-- 0 --

Jogi képviselő nélkül eljáró felperes a Tatabányai Munkaügyi Bírósághoz 2007. szeptember hó 10. napján érkezett kereseti kérelmében azt kérte a bíróságtól, hogy állapítsa meg, hogy alperes jogellenesen járt el, továbbá állapítsa meg, hogy 2005. április 14. napjával hatályosan megillette egy havi akkori illetménnyel számított távolléti díjnak megfelelő külön juttatás; kérte alperes kötelezését 332.500,- forint külön juttatás megfizetésére valamint kérte ennek 2005.szeptember hó 10. napjától esedékes késedelmi kamatait továbbá perköltségeiben marasztalni alperest.

Az első tárgyaláson felperes kereseti kérelmét akként változtatta meg, hogy perköltség igényétől elállt.

Kereseti kérelmének indokolásában előadta, hogy jogviszonya 2005. áprilisában év közben szűnt meg és a Hszt. 109. §-a ekkor hatályos rendelkezései szerint egy havi távolléti díjnak megfelelő külön juttatásra volt jogosult, melyet összegszerűen 332.500,- Ft-ban jelölt meg, késedelmi kamatigényt is előterjesztett a Hszt. 105.§-ban foglaltak szerint.

A jogi képviselővel eljáró alperes felperes keresetének elutasítását kérte, ügyvédi munkadíjban megjelölt perköltség igénye volt a pertárgy értékhez igazodva azzal, hogy jogi képviselő általános forgalmi adó fizetésére köteles.

Alperes nyilatkozott, hogy az illetéktörvény 5. §-a szerint személyes illetékmentesség illeti meg.

Alperes a felperes jelen munkaügyben érvényesített kereseti kérelmét illetően a korábban benyújtott felperesi panaszt elutasító határozatra illetve annak indokolásában foglaltakra utalással hivatkozott arra, hogy a 2005. évi CXVIII. tv. rendelkezései szerint 2006. január 1-től hatályosan a Hszt. 109.§-a módosult, amely módosításokat 2005. évre is alkalmazni kell a rendelet 36.§-nak megfelelően és ezek alapján 2005. évre 13. havi juttatás csak annak járna, aki 2005. év teljes naptári évében szolgálati jogviszonyban állt.

Alperes felperes keresetét összegszerűségében nem vitatta, nem vitatta, hogy január hónapra irányadó távolléti díj 332.500,- Ft volt.

Felperes kereseti kérelme a külön juttatás tekintetében az alábbiak szerint alapos.

A 2004. évben fennállott szolgálati jogviszonyra tekintettel a jogosultakat megillető külön juttatás tekintetében az 1/2006. sorszámú polgári jogegységi határozat a vonatkozó jogkérdéseket rendezte oly módon, hogy 2004. évre is megillette egy havi külön juttatás, amelynek kifizetéséről 2005. január 17-én kellett intézkedni.

A bíróság jelen perben a felperest a 2004. évi szolgálati jogviszonyára tekintettel megillető külön juttatással nem foglalkozott, a felek egyezően úgy nyilatkoztak, hogy az megfizetésre került.

Felperes 2005. évi egy havi külön juttatás iránti igényét a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. tv. (Hszt.) 109. pontjára alapította.

A Hszt. 109. §-nak 2005. január hó 1. napján hatályos rendelkezései szerint *a hivatásos állomány tagja minden naptári évben egy havi távolléti díjnak megfelelő összegű külön juttatásra jogosult. A juttatás kifizetéséről január 16-án – amennyiben ez szombatra vagy vasárnapra esik akkor az ezt követő első munkanapon – kell rendelkezni. A juttatás mértékének alapja a január hónapra irányadó távolléti díj.*

Figyelemmel arra, hogy a Hszt. 109.§-a 2005. január 1. és december 31. között az ismertetett szöveggel volt hatályban, ezért felperes szolgálati jogviszonyának megszűnéskor 2005. április hó 15. napján is az említett törvényszöveg volt hatályos.

Alperes által sem vitatottan 2005. január 1-én illetve január 17-én felperes alperessel szolgálati jogviszonyban állt.

A hivatkozott rendelkezés szerint felperes ezért egy havi távolléti díjnak megfelelő külön juttatásra volt jogosult 2005. január 17. napjával esedékesen figyelemmel arra, hogy január 16-a 2005. évben vasárnapra esett.

Figyelemmel arra, hogy a felek egyezően nyilatkoztak a tekintetben, hogy a 2005.év január 1-én fennállott szolgálati jogviszonyára tekintettel a 2005.évben hatályos Hszt. 109. §-a szerint felperes külön juttatásban nem részesült, a bíróság fentiek szerint kötelezte alperest a felek által nem vitatott összegű távolléti díjnak megfelelő külön juttatás megfizetésére.

A Hszt. 105.§. (4) bekezdése szerint az illetmény késedelmes kifizetése esetén – ha az a fegyveres szerv hibájából következik be – polgári jogi szabályokban meghatározott kamat jár. A bíróság ennek megfelelően kötelezte alperest felperes javára a meg nem fizetett külön juttatás után késedelmi kamat fizetésére.

A külön juttatás az elmondottak szerint 2005. január hó 17. napjától kezdődően volt esedékes, azonban felperes a késedelmi kamatot csak 2005. szeptember hó 15. napjától kezdődően kérte megítélni, ezért a bíróság a kereseti kérelemhez kötöttség alapján - azon nem túlterjeszkedve - a kereseti kérelemnek megfelelően állapította meg alperes késedelmi kamatfizetési kötelezettségét.

Pernyertes felperesnek perköltség igénye nem volt, ezért a bíróság e tekintetben a határozathozatát mellőzte.

A bíróság elutasította felperesnek a megállapításra irányuló keresetét úgy az alperesi jogellenes eljárás, mint a tekintetben, hogy egy havi távolléti díjnak megfelelő juttatásra volt jogosult 2005. április 15-i hatállyal.

Felperes a megállapítás iránti kereseti kérelemnek jogalapját nem jelölte meg, a bíróság ezért külön anyagi jogszabályi megjelölés híján a Pp. 123. §-ban foglalt megállapítási kereset követelményei szerint vizsgálta ezeket a felperesi kereseti kérelmeket.

Ennek kapcsán a bíróság megállapította, hogy a felperes nem jelölt meg olyan, a Pp. 123. §-ban foglalt különös körülményt, amely megállapítási keresetét vagy adott körülmények tekintetében speciális jogvédelmét alperessel szemben indokolta volna, különös tekintettel arra, hogy a Pp. 123.§-nak követelményei azért sem teljesülhettek, mert felperes marasztalást kérhetett, ahogy a 332.500,- Ft külön juttatás megfizetésére kötelezés iránti kérelmében marasztalást kért is.

Mivel a Pp. 123. §. törvényi feltételei nem teljesültek, ezért a felperesi megállapítási kereseteket a bíróság elutasította.

-- 0 --

Alperes hivatkozott arra, hogy ugyan a 2005. évben hatályos jogszabályok a már ismertettek szerint rendelkeztek, azonban a 2005. évi XCVIII. tv. (továbbiakban költségvetési törvény) 36.§-nak rendelkezései szerint - egyebek mellett - a Hszt. 109.§-nak e törvénnyel megállapított módosításai 2006. január 1-én lépnek hatályba azzal, hogy a Hszt. 109. §. (1) bekezdésének 2. mondata és a (6) bekezdése kivételével a 2005. év tekintetében is alkalmazni kell.

Ezzel kapcsolatosan a bíróság az alábbi körülményekre mutat rá.

A Hszt. 109.§-ban szabályozott külön juttatás szabályait a 2004.évi CXXXV. tv. 2005. január 1-től hatályosan módosította, ekkortól voltak hatályban a már ismertetett rendelkezései.

A 2005. évi CXVIII. tv. (költségvetési törvény) 2006. január 1. napjától hatályosan ismételtén módosította a Hszt. 109.§-ban foglaltakat. A törvény 36. 38. §-ban átmeneti szabályokat állapította meg.

Ez a költségvetési törvény a Hszt. 109.§-át az alábbiak szerint módosította:

109. § (1) A hivatásos állomány tagja egyhavi távolléti díjra (tizenharmadik havi illetmény) jogosult, ha a tárgyévben tizenkét hónap szolgálati viszonyal rendelkezik. A tizenharmadik havi illetmény a hivatásos állomány tagját időarányosan illeti meg, ha a tárgyévben legalább háromhavi szolgálati viszonyal rendelkezik.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott idő számításánál - a (3) bekezdésben foglaltak kivételével - nem vehető figyelembe a szolgálati viszony szünetelésének időtartama.

(3) Az (1) bekezdésben meghatározott időtartamok számításánál a rendes szabadság és a szülési szabadság időtartamát, valamint - ha ezek együttes időtartama a hat hónapot nem haladja meg -

a) a keresőképtelenséget okozó betegség,

b) a 30 napot meg nem haladó fizetés nélküli szabadság,

c) minden olyan munkában nem töltött időt, amely alatt a hivatásos állomány tagja átlagkereset, illetve távolléti díj fizetésben részesült figyelembe kell venni.

(4) A tizenharmadik havi illetmény összege a tárgyév december hónapra megállapított távolléti díj összegével egyezik meg.

(5) A tizenharmadik havi illetmény kifizetése iránt a tárgyévet követő január hónap 16-án, illetve ha az szombatra vagy vasárnapra esik, akkor az azt követő első munkanapon kell intézkedni.

(6) Ha a hivatásos állomány tagjának szolgálati viszonya év közben szűnik meg, a tizenharmadik havi illetményt az utolsó munkában töltött napon a hivatásos állomány tagja részére ki kell fizetni. Ebben az esetben - a (4) bekezdéstől eltérően - a tizenharmadik havi illetmény mértékét a kifizetés időpontjában megállapított távolléti díj alapján kell meghatározni.

A tizenharmadik havi illetmény a hivatásos állomány tagját időarányosan illeti meg, ha a tárgyévben legalább háromhavi szolgálati viszonnal rendelkezik.

Ha a hivatásos állomány tagjának szolgálati viszonya év közben szűnik meg, a tizenharmadik havi illetményt az utolsó munkában töltött napon a hivatásos állomány tagja részére ki kell fizetni. Ebben az esetben - a (4) bekezdéstől eltérően - a tizenharmadik havi illetmény mértékét a kifizetés időpontjában megállapított távolléti díj alapján kell meghatározni.

E költségvetési törvény 36 §. (1) bekezdésében egyebek mellett akként rendelkezett, hogy e törvény 34.§-a - mely egyebek mellett a Hszt. módosítását is tartalmazta - „2006. január 1-én lép hatályba azzal, hogy a Hszt. 109.§-nak e törvénnyel megállapított rendelkezéseit a Hszt. 109.§. (1) bekezdésének 2. mondata és (6) bekezdése kivételével a 2005. év tekintetében is alkalmazni kell.”

A bíróságnak a 2005. évi CXVIII. tv. e rendelkezésére figyelemmel a bíróságnak mindenképp előtt azt kellett vizsgálnia, hogy hogyan kell érteni e költségvetési törvény 36. §-ban foglalt azon rendelkezést, mely szerint a Hszt.109.§-nak 2006. január 1-től érvényes rendelkezéseit a már említett kivételekkel 2005. év tekintetében is alkalmazni kell.

E jogszabályi értelmezés során a bíróság mindenképp előtt és elsősorban a költségvetési törvény rendelkezéseire volt figyelemmel, valamint emellett a kapcsolódó Alkotmánybírósági határozatokban foglaltakra valamint a Legfelsőbb Bíróság 1/2006. sz. polgári jogegységi határozatában foglaltakra.

Mindezek fényében a bíróság arra az értelmezésre jutott, hogy a költségvetési törvény 36. §-nak (1) bekezdésében azért volt szükséges utalni e rendelkezések 2005. év tekintetében történő alkalmazására, mert ezen utalás nélkül a 2006. január 1-től hatályos Hszt. 109.§. (1) bekezdése alapján 2006. január hónap 16-án illetőleg az azt követő munkanapon esedékesen 13. havi illetményhez a 2005.évben szolgálati jogviszonyban levők nem jutottak volna hozzá, hiszen akkor a „tárgyév” nek legelőször 2006. naptári évet lehetett volna tekinteni.

Azzal, hogy e költségvetési törvény 36.§-nak (1) bekezdése 2005. év tekintetében is alkalmazni rendelte az új 109.§-t, lehetővé vált, hogy a 2005. évi szolgálati jogviszonyra tekintettel 2006. január 16-án 13. havi illetmény legyen kifizethető.

E költségvetési törvény 36.§-ban pedig azért vált szükségessé a Hszt. 109.§-nak 2006. január 1-től hatályos rendelkezései közül az (1) bekezdés második mondata, illetve (6) bekezdés alkalmazásának kizárása (az időarányosságra vonatkozó rendelkezések) mert ez által vált biztosíthatóvá, hogy a 2005.évben hatályos rendelkezésekkel illetve e költségvetési törvény 38.§-ban foglaltakkal összhangban mindazok a személyek akiknek 2005.évben a szolgálati jogviszonya akár a naptári év töredékében fennállt legalább egy havi külön juttatásban részesüljenek.

Ugyanis e költségvetési törvény 38. §. (1) bekezdése akként rendelkezett, hogy azon személyek részére, akinek - egyebek mellett - a „Hszt. szerinti szolgálati viszonya 2005. január 1-ét követően keletkezett és egy havi külön juttatásra jogosító jogviszony 2005. január 1-ig fennállásának hiányában 2005. január 17-én az akkor hatályos törvényi rendelkezések szerint egy havi külön juttatásban nem részesültek, a munkáltató 2006. január 16-ig köteles intézkedni, a Hszt. 109.§-nak e törvény kihirdetésekor hatályos rendelkezései szerint egy havi külön juttatás kifizetése iránt.”

Mindezek alapján 2005. évben fennálló szolgálati jogviszonyra tekintettel egy havi külön juttatásban (13. havi illetményben) 2006. január hónap 16. napjával esedékesen a Hszt. 2006. január 1-től hatályos rendelkezései szerint részesültek mindazok, akiknek szolgálati jogviszonya 2005. naptári év folyamán mindvégig fennállt, míg a 2005 évi CXVIII. tv. 38.§-nak (1) bekezdésében foglaltak szerint azok, akinek szolgálati jogviszonya 2005. január 1-ét követően keletkezett.

Mindezek egybevetéséből az állapítható meg, hogy 2005. évben fennállt szolgálati jogviszonyra tekintettel 13. havi illetményben részesültek mindazok, akiknek szolgálati jogviszonya 2005. naptári év folyamán mindvégig fennállt illetve azok is, akiknek jogviszonya 2005. január 1-ét követően keletkezett. Ezen 13. havi illetmények kifizetése 2006. január hó 16. napján volt esedékes.

Mindezek az említett körülmények jelen munkaügyi perben *közvetlenül* nem voltak relevánsak, ugyanis felperes szolgálati jogviszonya 2005. április hó 15. napján megszűnt és felperesnek 2005. évre tekintettel *13. havi illetmény* iránti igénye nem volt.

A 2005. évben fennállt jogviszonyra tekintettel 2006. január 16. napjával esedékes 13. havi illetménnyel kapcsolatosan a korábban előadottak nem befolyásolják, nem érintik azt a kérdést, hogy mindazok a személyek akiknek szolgálati jogviszonya 2005. január hó 1. napján fennáll, azok 0. havi illetményre, egy havi távolléti díjnak megfelelő külön juttatásra 2005. január hó 16. napjával esedékesen jogosultak voltak-e.

Felperes igényét 2005. évi *0. havi külön juttatás* (0. havi illetmény) címén terjesztette elő.

A fentiekből kiindulva a jogszabályértelmezés alapján a 2005. évi CXVIII. tv. 36.§. (1) bekezdésében foglalt 2005. évi alkalmazást előíró rendelkezések nem a 2005.évben hatályos Hszt. 109.§. szerinti *0. havi juttatást* vonták meg utólagosan az arra jogosultaktól, hanem attól eltérő szabályokat tartalmaztak a 2005. évi *13. havi illetményt* illetően.

Ezért a 2005.évi 0. havi illetményt illetően alapvetően a bíróságnak a Hszt. 109.§-nak 2005. január 1-én illetve 2005. év folyamán volt rendelkezéseiből kellett kiindulnia, ahogy azt a rendelkező rész indokolásával kapcsolatosan a bíróság korábban már kifejtette.

E helyt a bíróság arra mutat még rá, hogy a 0. havi illetménnyel kapcsolatos fenti értelmezése a 2005.évi CXVIII. tv. 38. §. (2) bekezdésében foglaltakkal is összhangban áll, mely úgy rendelkezett, hogy „*azon személyek részére, akiknek egy havi külön juttatásra jogosító jogviszonya 2005. január 1-én fennállt, azonban az egy havi külön juttatás kifizetésére 2005. január 17-én nem került sor, mert a törvényben megjelölt körülmények fennálltak 2006. január 16-án köteles a munkáltató intézkedni egy havi külön juttatás kifizetése iránt.*”

Ebből a szövegezésből is megállapítható, hogy a jogalkotó abból indult ki, hogy a 2005. év január 1-én irányadó szabályok szerint mindazok a személyek, akiknek jogviszonya 2005. január 1-én fennállt, azok 2005. január 16-ával illetőleg az azt követő munkanappal esedékesen egy havi távolléti díjnak megfelelő külön juttatást (0. havi illetményt) kellett kapniuk.

E jogszabályi értelmezés helyessége egyébként abból is megállapítható, hogy amennyiben a bíróság úgy értelmezné, hogy semmilyen külön juttatás sem illeti meg azokat a személyeket, akiknek szolgálati jogviszonya 2005. január 1-én fennállt, azonban év közben szűnt meg, akkor azok jogosulatlan hátrányba kerülnének azokkal szemben, akiknek 2005. évben év közben keletkezett és adott esetben rövidebb ideig állt fenn 2005. évben, hiszen azok a 2005. évi CXVIII. tv. 38. §-ban foglaltak szerint külön juttatásra lennének jogosultak, míg azok akiknek jogviszonya 2005. január 1-én fennállt, azonban adott esetben mondjuk 2005. december 28. napján szűnt meg, azok az alperesi jogszabályi értelmezés alapján 2005. évre tekintettel semmilyen külön juttatásban sem részesülnének.

Fenti értelmezések összhangban vannak az Alkotmánybíróság vonatkozó határozataiban kifejtett azon elvekkel, mely szerint a 2005. évi hatályos jogszabályokkal megállapított juttatást a 2006. január 1-től hatályba lépő rendelkezésekkel elvonni nem lehet.

Valamint összhangban vannak az 1/2006. sorszámú polgári jogegységi határozat IV. pontja 4. francia bekezdésében foglaltakkal is.

A bíróság rámutat arra, hogy ez a jogszabályi értelmezés az 1/2006. sorszámú polgári jogegységi határozat utolsó francia bekezdésében foglaltakkal, annak stilisztikai megfogalmazásával is egybecseng, mely szerint *„a 2004. évre járó egy havi külön juttatás kifizetéséről 2005. január 17-én kellett intézkedni, az igény ekkor vált esedékessé. Ha a munkáltató ekkor egy havi külön juttatást fizetett, ezzel a 2004. évi járandóság megfizetését teljesítette, a tárgyévét követő januári kifizetési szabálynak megfelelően. Ilyen esetben a munkavállaló 2004. évre vonatkozó igényt függetlenül a munkáltató jogszabályi értelmezésétől a kifizetés jogcímének megjelölésétől alappal nem támaszthat.”*

E jogszabályi rendelkezéseket illetve változásokat összefoglalva az alábbiakat lehet megállapítani:

- Az 1/2006. sorszámú polgári jogegységi határozatban foglaltak szerint volt jogosult a 2004. évi szolgálati jogviszonyára tekintettel külön juttatásra mind az a személy, akinek jogviszonya 2004-ben az év teljes folyamán vagy ennek részében fennállt (2004. évi 13. havi illetmény).
- Mindazok, akiknek szolgálati jogviszonya 2005. január 1-én fennállt a Hszt. - 2005. január 1-től 2005. december 31-ig hatályos – rendelkezései, így a 109. §. alapján 2005. január 17. napjával esedékesen egy havi külön juttatásra voltak jogosultak (2005. évi 0. havi illetmény).
- Mindazok a személyek akik 2005. január 1-én szolgálati jogviszonyban nem álltak, szolgálati jogviszonyuk 2005. folyamán keletkezett, azok a 2005. évi CXVIII. tv. 38.§. (1) bekezdése szerint 2006. január hó 16. napjával esedékesen egy havi külön juttatásra (2005. évi 13.havi illetmény) tarthattak igényt.

Mindazok a személyek akiknek szolgálati jogviszonya 2005. év folyamán mindvégig fennállt, azok 2005. január hó 16. napját követő első munkanappal esedékesen 0. havi illetményre voltak jogosultak, és a Hszt. 2006. január 1-től módosult rendelkezéseire tekintettel – figyelemmel a 2005. évi CXVIII.tv. 36.§. (1) bekezdésében foglaltakra – 2006. január hó 16. napjával esedékesen 13. havi illetményre is jogosultak voltak. Vagyis 2006. január 16. napjával esedékesen azoknak a személyeknek akiknek a szolgálati jogviszonya 2004. évben és 2005. január 1-én is fennállt, úgy 2004. évi 13. havi illetményre valamint 2005. évi első havi illetményre egyaránt jogosultak voltak. A 2005. január 1. napján fennállt szolgálati jogviszonyra tekintettel az ekkor hatályos Hszt. 109. §. szerinti 0. havi illetményre való jogosultság nem érintette azon személyeknek 2005. évi 13. havi illetményre való jogosultságát akik 2005. január 1-től 2005. december 31-ig mindvégig szolgálati jogviszonyban álltak, ezek a személyek 2005. év tekintetében két havi külön juttatásban részesültek, egyrészt 0. havi illetményben másrészt 13. havi illetményben.

A bíróság nem osztotta felperesnek a jogalkotási törvény 12. §. (2) bekezdésére történő hivatkozását figyelemmel arra, hogy ez úgy rendelkezik, „*a jogszabály a kihirdetést megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.*” Abban az esetben amennyiben a 2005. évi CXVIII. tv. helyes értelmezése szerint utólagosan úgy rendelkezett volna, hogy a 2005. évben hatályos jogszabályok szerinti juttatás mégsem illeti meg a 2005. évben szolgálati jogviszonyban állókat, az egyrészt nem állapított volna meg kötelezettséget, másrészt nem nyilvánított volna magatartást jogellenessé.

Ugyanakkor a fenti jogszabályi értelmezés alapján a jogalkotási törvény e rendelkezéseinek figyelmen kívül hagyásával is megállapítható volt felperes jogosultsága 2005. évi 0. havi illetményre a 2005. január 1-én hatályos Hszt. 109.§. rendelkezései szerint. Felperes perköltség igényétől elállt, ezért a bíróság e tekintetben nem rendelkezett.

A 6/1986. (VI.26.) IM.sz. rendelet 2.§. (1) bekezdésének f. pontja alapján tárgyi költségmentes perben alperes úgy nyilatkozott, hogy az illetéktörvény 5. §-nak foglalt feltételeknek megfelel, személyes illetékmentesség illeti meg, ezért a bíróság az eljárási illetéket nem jegyezte fel, ezért ennek viseléséről sem határozott.

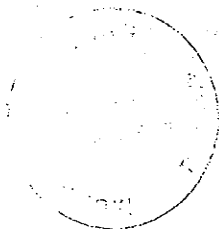
A fellebbezési jogosultság a Pp 233., 234.§-ain alapul.

Tatabánya, 2008. február 5.

Távollétük miatt az aláírásban akadályozott Szabó Jánosné és Englerth Miklosné ülnökök helyett is

A

Spilman Henrikné
írnök

Dr. Kánai Pál sk.
bíró, a tanács elnöke

Komárom-Esztergom Megyei Bíróság
2.Mf.20.302/2008/5.

KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI BÍRÓSÁG	
TATA, SZÉKESVÁR	
KÖZTÁRSASÁG	
BEJÁRÓ SZÁM:	2008 APR 14.
TÁRGY:	
KÉRELEM:	
JÁRÓKÖLTSÉG: M. 802/2007	

A Magyar Köztársaság nevében!

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság (2008. évi XL. törvény (2008. május 1. napján hatályba lépő) 11. § (1) bekezdés a) pontja) felperesnek, dr. [Név] (2800 Tatabánya, [Cím]) ügyvéd által képviselt Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság (2800 Tatabánya, Komáromi u. 2.) alperes ellen munkabér megfizetése iránti perében, a Tatabányai Munkaügyi Bíróság 2008. február hó 5. napján meghozott 3.M.802/2007/5. számú ítéletével szemben az alperes által 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

Ítéletet:

Az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségét mindegyik fél maga tartozik viselni.

Az alperest terhelő fellebbezési eljárási illeték személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek külön juttatás címén 332.500,- Ft-ot, valamint ezen összeg után 2005. szeptember 15. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félévekre irányadó jegybanki alapkamattal egyező kamatát. Az érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamat az adott félév teljes idejére irányadó. A bíróság felperes ezt meghaladó keresetét elutasította.

Az ítélettel szemben alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kifejtette álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlannak tartja. Hivatkozik arra, hogy a felperesi jogviszony 2005. április 15. napjával szűnt meg, az akkor hatályos Hszt. rendelkezése szerint külön juttatásra időarányosan tarthat igényt felperes. A külön juttatás időarányos kifizetésének lehetősége 2004. február 1. napjával került törlésre, és 2006. januártól a jogalkotó ismét az alkalmazását rendelte el. A Legfelsőbb Bíróság 1/2006. számú Polgári Jogegységi Határozata és a 2005. évi CXIII. törvény rendezte a közsférában foglalkoztatottak 13. havi illetményjogosultságát. A 13. havi juttatás vonatkozásában az időarányosság elve 2005-re is alkalmazandó. Felperes 2005. évre, megszűnt szolgálati jogviszonyára tekintettel időarányosan illeti meg az 1 havi külön juttatás. Kéri az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását.

Felperes fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, kérte az alperesi fellebbezés elutasítását arra tekintettel, hogy az megalapozatlan. Hivatkozik arra, hogy a Hszt. 2004. február 1-jétől 2005. december 31.-ig hatályban volt szövege nem teszi lehetővé az időarányos kifizetést a 13. havi illetmény tekintetében. Jogosultságát a fenti időszakban hatályos jogszabályi szöveg alapozza meg. Kéri az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és a Pp. 247. § (1) bekezdés b) pontja értelmében keresetét kiterjeszti. Hivatkozik a 32/2005. (IX.19.) AB határozatra. Amennyiben 2006. december 31.-ig alperes eleget tett volna fizetési kötelezettségének, úgy 18 %-os jövedelemadót kellett volna fizetnie, a 2007. januártól hatályos módosítás alapján 36 %-os adósávban kell adóznia. Emiatt 59.850,- Ft kára keletkezett. Kéri kötelezni alperest nettó 59.850,- Ft kárának megfizetésére.

Alperes 4. sorszám alatt beadványt terjesztett elő, melyben kifejtette, hogy a fellebbezésében írtakat fenntartja. A felperes kereset-kiterjesztésével kapcsolatosan előadja, hogy a felperesi adószámításra vonatkozó elvek tévesek. A felperes által megjelölt kár a téves felperesi számítási módszerrel került megállapításra, amivel nem tud egyetérteni.

A fellebbezés nem megalapozott.

A megyei bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges mértékű bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, levont jogi következtetései megalapozottak voltak.

Alperes fellebbezésében új tényre, körülményre vagy bizonyítékra nem hivatkozott, melyet az elsőfokú bíróság határozata meghozatalánál ne értékelt volna. Alperes

fellebbezésében azt fejtette ki, hogy álláspontja szerint a felperes 2005. április 15.-i jogviszonyának megszüntetésekor a Hszt. 2006. januártól hatályos szövegét kell értelmezni és alkalmazni.

A megyei bíróság nem értett egyet az alperes fellebbezési álláspontjával, hiszen az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen mutatott rá arra, hogy 2005. április 15-én, a felperesi jogviszony megszűntekor a Hszt. 109. §-a arról rendelkezett, hogy a 0. havi illetményre való jogosultság azt illeti meg, aki 2005. év január 1-jén jogviszonyban áll. Az elsőfokú bíróság a felperest megillető 2005. évi 0. havi külön juttatás tekintetében helyesen értelmezte és alkalmazta a 2005. április 15-én hatályos Hszt. 109. §-ában írtakat, és kötelezte az alperest, hogy felperes részére 1 havi külön juttatást fizessen meg. Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamat tekintetében helyesen értelmezte és alkalmazta a Ptk. 301. §-ában írtakat.

Felperes fellebbezési ellenkérelmével kapcsolatosan kiemeli a megyei bíróság, hogy a Pp. 247. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a felperesi kárigény vonatkozásában kereset-kiterjesztésnek nincs helye, hiszen az elsőfokú bíróság felperes kereseti kérelme szerint a jogszabálynak megfelelően rendelkezett a késedelmi kamatról. A felperesi kárigény érvényesítésére a Pp. 247. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a fellebbezési eljárásban nincs mód és lehetőség.

A fentiekben részletezettek alapján, a hivatkozott jogszabályhelyekre utalva a megyei bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésében rögzítettek értelmében hagyta helyben.

Alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, elvesztés lett, a Pp. 78. §-a alapján a fellebbezési eljárásban felmerült költségeket viselni tartozik. Alperest az 1990. évi XCIII. törvényben foglaltak szerint személyes illetékmentesség illeti meg, így az őt terhelő fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad. Felperesnek a fellebbezési eljárásban perköltsége nem merült fel, így erről a megyei bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Tatabánya, 2008. április 8.

Dr. Vörös Lajos sk.
a tanács elnöke

Dr. Bartus Erika sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Andrea sk.
megyei bíró

A kiadmány bitelűjél:

